

Lucía Novas

O TEU corpo é un mapa,
unha carta mariña.
(Escóitanse nas túas inguas os berros das gaiivotas
e o mar resplandece sobre as nádegas belísimas.)

Ás veces,
fago anotacións
nos teus ombreiros salgados
e bícote e acaríciote con tenrura mariña.
(As rochas albíscanse dende as túas alturas
e súcante arroaces en direccións dificilísimas.)

O teu corpo é un mapa,
unha carta mariña.

Percórrente correntes vagarosas e incríbeis
e es areeiro turxente de dunas e caricias.
Millas de tentacións, amplitude grandísima,
tórax auténtico e terso, cabo de ondas e desexo.

O teu corpo é un mapa,
unha carta mariña.

Procuo nas túas areas a flor máis prezada do mar
e exploro este enorme océano con incansábel xiria.

(Este poema pertence ó poemario *Epiderme de estío*,
editado no 2001 en Espiral Maior)

